Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

28 mai 2020*

„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii figurative a Uniunii Europene AUREA BIOLABS – Marca verbală anterioară a Uniunii Europene AUREA – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Similitudinea produselor – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 – Rectificarea deciziei camerei de recurs – Articolul 102 din Regulamentul 2017/1001”

În cauzele T-724/18 și T-184/19,

Aurea Biolabs Pte Ltd, cu sediul în Cochin (India), reprezentată de B. Brandreth, QC, și de L. Oommen, solicitor,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de K. Kompari, de H. O’Neill și de V. Ruzek, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal, fiind

Avizel SA, cu sediul în Luxemburg (Luxemburg), reprezentată de C. De Keersmaeker și de W.-J. Cosemans, avocați,

având ca obiect, în cauza T-724/18, o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 11 septembrie 2018 (cauza R 814/2018-2), referitoare la o procedură de opoziție între Avizel și Aurea Biolabs, și, în cauza T-184/19, o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 29 ianuarie 2019 [cauza R 814/2018-2 (CORR)], de rectificare a Deciziei din 11 septembrie 2018,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din domnul S. Gervasoni (raportor), președinte, doamna R. Frendo și domnul J. Martín y Pérez de Nanclares, judecători,

grefier: doamna A. Juhász-Tóth, administratoare,

având în vedere cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 7 decembrie 2018 (cauza T-724/18) și la 27 martie 2019 (cauza T-184/19),

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere excepția de inadmisibilitate invocată de EUIPO printr-un înscris depus la grefa Tribunalului la 28 mai 2019 în cauza T-184/19,

având în vedere observațiile scrise cu privire la excepția de inadmisibilitate depuse la grefa Tribunalului la 28 iunie 2019,

având în vedere ordinul de conexare a excepției de inadmisibilitate cu fondul din 11 iulie 2019 în cauza T-184/19,

având în vedere memoriile în răspuns ale EUIPO depuse la grefa Tribunalului la 18 martie 2019 (cauza T-724/18) și la 24 septembrie 2019 (cauza T-184/19),

având în vedere memoriile în răspuns ale intervenientei depuse la grefa Tribunalului la 14 martie 2019 (cauza T-724/18) și la 3 iunie 2019 (cauza T-184/19),

având în vedere modificarea compunerii camerelor Tribunalului,

având în vedere decizia din 12 noiembrie 2019 privind conexarea cauzelor T-724/18 și T-184/19 pentru buna desfășurare a fazei orale a procedurii,

având în vedere ședința din 22 ianuarie 2020, în cursul căreia părțile au depus observații cu privire la conexarea eventuală a cauzelor T-724/18 și T-184/19 în vederea pronunțării hotărârii,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 19 septembrie 2016, reclamanta, Aurea Biolabs Pte Ltd, a depus o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1)].

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul figurativ următor:

AUREA
BIOLABS

3 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasa 5 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund următoarei descrieri: „Suplimente

alimentare; suplimente nutritive și alimentare; suplimente alimentare sub formă de băuturi; băuturi îmbogățite din punct de vedere nutritiv pentru uz dietetic; suplimente dietetice și nutritive, și anume alimente funcționale utilizate drept suplimente alimentare sau nutritive; suplimente de vitamine și minerale”.

4 La data de 30 ianuarie 2017, intervenienta, Avizel SA, a formulat opoziție în temeiul articolului 41 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenit articolul 46 din Regulamentul 2017/1001) la înregistrarea mărcii solicitate pentru produsele menționate la punctul 3 de mai sus.

5 Opoziția era întemeiată pe marca verbală anterioară a Uniunii Europene AUREA, înregistrată la 12 martie 2015 cu numărul 13493432.

6 Marca anterioară a fost înregistrată pentru produsele care fac parte din clasele 3 și 5 și care corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

– clasa 3: „Săpunuri; uleiuri esențiale; cosmetice, cu excepția parfumurilor și a apelor de toaletă; loțiuni pentru păr”;

– clasa 5: „Creme de înfrumusețare pentru uz medical; creme pentru bebeluși [pentru uz medical]; creme de corp pentru uz medical; creme de mâini pentru uz medical; creme de față pentru uz medical; creme de buze pentru uz medical; creme de picioare pentru uz medical; creme medicinale pentru piele; creme medicinale pentru protecția pielii; creme de îngrijire a pielii pentru uz medical”.

7 Motivul invocat în susținerea opoziției era cel prevăzut la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001].

8 La 6 martie 2018, divizia de opoziție a admis opoziția pentru motivul că exista un risc de confuzie și a respins cererea de înregistrare.

9 La 3 mai 2018, reclamanta a formulat o cale de atac la EUIPO, în temeiul articolelor 66-71 din Regulamentul 2017/1001, împotriva deciziei diviziei de opoziție.

10 Prin decizia din 11 septembrie 2018 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a doua de recurs a EUIPO a respins calea de atac. În special, aceasta a considerat că teritoriul relevant pentru aprecierea riscului de confuzie era cel al Uniunii Europene și că publicul relevant era compus parțial din cadre medicale și parțial din marele public în calitate de consumatori finali, al căror nivel al atenției ar fi ridicat (punctele 17-24 din decizia atacată). În continuare, camera de recurs a apreciat că produsele din clasa 5 vizate de mărcile în conflict erau similare, cel puțin într-un grad redus, și din aceasta a dedus că nu era necesar să aprecieze existența unei eventuale similitudini între produsele desemnate în cererea de înregistrare și produsele din clasa 3 desemnate de marca anterioară (punctele 25-38 din decizia atacată). În ceea ce privește compararea semnelor, camera de recurs a constatat existența unei similitudini vizuale cel puțin medii, a unei similitudini fonetice cel puțin medii, chiar ridicate, și, pentru o parte a publicului relevant, cel puțin un grad redus de similitudine conceptuală (punctele 39-78 din decizia atacată). În aprecierea globală a riscului de confuzie, ea a amintit în special, pe de o parte, că, potrivit jurisprudenței referitoare la interdependența factorilor relevanți pentru această apreciere, dacă produsele în cauză sunt identice, gradul de diferență dintre semne trebuie să fie ridicat pentru a se evita un risc de confuzie și, pe de altă parte, a indicat că produsele în discuție în speță au fost considerate identice (punctul 80 din decizia atacată). Camera de recurs și-a încheiat aprecierea globală afirmând că subscrie la poziția diviziei de opoziție potrivit căreia exista un risc de confuzie în speță (punctul 92 din decizia atacată).

11 Prin Decizia din 29 ianuarie 2019 (denumită în continuare „decizia de rectificare”), Camera a doua de recurs a rectificat decizia atacată în temeiul „normei 53 EUTMIR”, înlăturând punctul 80 din decizia menționată.

Concluziile părților

12 Reclamanta solicită Tribunalului:

– în cauza T-724/18, anularea deciziei atacate și, în cauza T-184/19, anularea deciziei de rectificare;

– obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată în cauzele T-724/18 și T-184/19 și, în cauza T-724/18, obligarea și a intervenientei la plata cheltuielilor de judecată.

13 EUIPO solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii formulate în cauza T-724/18 ca nefondată;

– respingerea acțiunii formulate în cauza T-184/19 ca inadmisibilă și, cu titlu subsidiar, ca nefondată;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată în cauzele T-724/18 și T-184/19.

14 Intervenienta solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunilor în cauzele T-724/18 și T-184/19;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată în cauzele menționate.

În drept

15 În măsura în care decizia de rectificare a înlăturat un punct din decizia atacată, ale cărui considerente sunt contestate prin acțiunea formulată în cauza T-724/18, trebuie examinată în primul rând legalitatea deciziei de rectificare contestate prin acțiunea formulată în cauza T-184/19.

Cu privire la acțiunea din cauza T-184/19

16 În acțiunea formulată în cauza T-184/19, reclamanta invocă trei motive în susținerea cererii sale de anulare a deciziei de rectificare. *Primo*, decizia de rectificare ar avea un temei juridic eronat, „norma 53 EUTMIR”. *Secundo*, eroarea în cauză nu ar fi putut face obiectul unei rectificări, având în vedere condițiile impuse de dispoziția juridică aplicabilă, și anume articolul 102 din Regulamentul 2017/1001. *Tertio*, camera de recurs i-ar fi încălcat dreptul de a fi ascultată, prin faptul că nu i-a dat posibilitatea de a adopta o poziție nici cu privire la dispoziția aplicabilă, nici cu privire la rectificarea avută în vedere.

17 Se poate constata efectiv că decizia de rectificare este întemeiată formal pe „norma 53 EUTMIR” (punctul 5 din decizia de rectificare). În măsura în care Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO 1995, L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189) conține o normă 53, este necesar să se considere, astfel cum a admis EUIPO în memoriul în răspuns, că decizia de rectificare este întemeiată pe norma 53 din Regulamentul nr. 2868/95, chiar dacă sigla „EUTMIR” nu corespunde acestui din urmă regulament.

18 După cum arată în mod întemeiat reclamanta, norma 53 din Regulamentul nr. 2868/95 nu mai este în vigoare de la 1 octombrie 2017. De la această dată, rectificarea deciziilor EUIPO este reglementată de articolul 102 din Regulamentul 2017/1001.

19 Or, dispoziția aplicabilă rectificării unei decizii este cea în vigoare la data la care decizia de rectificare este adoptată [a se vedea în acest sens, în ceea ce privește o decizie de revocare, Hotărârea 21 februarie 2018, Repower/EUIPO – repowermap.org (REPOWER), T-727/16, EU:T:2018:88, punctele 19-29; a se vedea de asemenea prin analogie, în ceea ce privește rectificarea prevăzută de Regulamentul de procedură al Tribunalului, Ordonanța din 21 iulie 2015, Tomana și alții/Consiliul și Comisia, T-190/12 REC, nepublicată, EU:T:2015:572, punctele 3 și 4], respectiv în speță articolul 102 din Regulamentul 2017/1001 în vigoare la data adoptării deciziei de rectificare, 29 ianuarie 2019. Astfel, dintr-o jurisprudență constantă reiese că dispoziția care constituie temeiul juridic al unui act și care abilitează instituția Uniunii să adopte actul în cauză trebuie să fie în vigoare la momentul adoptării acestuia și că se prezumă în general că normele de procedură se aplică în momentul în care intră în vigoare (a se vedea Hotărârea din 29 martie 2011, ThyssenKrupp Nirosta/Comisia, C-352/09 P, EU:C:2011:191, punctul 88 și jurisprudența citată).

20 Această eroare, valabil invocată în cadrul primului motiv formulat de reclamantă și recunoscută de altfel de EUIPO în memoriul în răspuns, nu poate conduce însă la anularea deciziei de rectificare în ipoteza în care condițiile impuse de articolul 102 din Regulamentul 2017/1001 pentru rectificarea deciziilor camerelor de recurs ar fi fost respectate în speță. Astfel, eroarea în alegerea temeiului juridic determină anularea actului în discuție în cazul în care aceasta îi poate afecta conținutul [a se vedea Hotărârea din 18 octombrie 2011, Reisenthel/OAPI – Dynamic Promotion (Coșuri și panere), T-53/10, EU:T:2011:601, punctul 41 și jurisprudența citată].

21 Reclamanta contestă mai precis, prin intermediul celui de al doilea motiv, respectarea în speță a condițiilor impuse la articolul 102 din Regulamentul 2017/1001 pentru rectificarea deciziilor EUIPO. Ea arată în special că această dispoziție nu se aplică „erorilor manifeste”, care au justificat în speță decizia de rectificare (punctele 5 și 6 din această decizie), în condițiile în care asemenea erori sunt menționate doar la articolul 103 din Regulamentul 2017/1001, care reglementează revocarea deciziilor EUIPO.

22 Reiese efectiv din formularea articolelor 102 și 103 din Regulamentul 2017/1001 că doar articolul 103 face referire la „erori manifeste”, articolul 102 referindu-se acum doar la „omisiuni manifeste”.

23 Articolul 102 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001, intitulat „Rectificarea erorilor și a omisiunilor manifeste”, are următorul conținut:

„(1) [EUIPO] rectifică toate erorile lingvistice sau greșelile de transcriere și omisiunile manifeste survenite în deciziile sale, sau erorile tehnice care îi sunt imputabile, produse la înregistrarea unei mărci UE sau la publicarea înregistrării, din proprie inițiativă sau la cererea unei părți.”

24 În ceea ce privește articolul 103 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001, care este intitulat „Revocarea deciziilor”, acesta prevede cele ce urmează:

„(1) Atunci când [EUIPO] efectuează o înscriere în registru sau ia o decizie care conține o eroare care îi este imputabilă, Oficiul asigură eliminarea înscrierii respective sau revocarea deciziei […]”

25 Trebuie precizat că, în versiunile aplicabile anterior, dispozițiile care reglementează rectificarea și revocarea deciziilor EUIPO făceau referire la „greșeli evidente” (norma 53 din Regulamentul nr. 2868/95) și la „erori de procedură evidente” (articolul 80 din Regulamentul nr. 207/2009).

26 Din jurisprudența care a interpretat aceste dispoziții reiese că, având în vedere importanța caracterului obligatoriu al dispozitivului unei decizii definitive adoptate de o autoritate competentă și pentru a respecta principiul securității juridice, norma care permite, în mod excepțional, modificarea ulterioară a unei astfel de decizii pe cale de rectificare sau de revocare este de strictă interpretare și, prin urmare, limitată la erori evidente [a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2011,

dm-drogerie markt/OAPI – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, punctele 73, 76 și 78, și, în ceea ce privește doar rectificările, Hotărârea din 14 decembrie 2006, Gagliardi/OAPI – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŪ MANU MANU), T-392/04, nepublicată, EU:T:2006:400, punctul 55].

27 Rezultă însă din jurisprudența citată la punctul 26 de mai sus o diferență în ceea ce privește tipul de eroare susceptibilă să dea naștere unei rectificări sau unei revocări, iar aceasta ca urmare a distincției dintre procedura de rectificare și procedura de revocare.

28 Astfel, procedura de rectificare nu implică înlăturarea deciziei rectificate, ci conduce doar la corectarea erorilor cuprinse în ea printr-o decizie de rectificare. În schimb, procedura de revocare se traduce prin înlăturarea deciziei eronate și implică trimiterea la etapa în care se afla procedura în fața EUIPO înainte de adoptarea deciziei respective, fără corectarea erorii identificate în decizia de revocare însăși.

29 Astfel, rectificările sunt limitate la erorile evidente de ordin formal, care nu afectează întinderea și esența deciziei adoptate, ci doar forma sa (Hotărârea din 14 decembrie 2006, MANŪ MANU MANU, T-392/04, nepublicată, EU:T:2006:400, punctul 55). Sunt vizate erori care sunt atât de evidente încât nu ar putea fi de conceput niciun alt text decât cel rezultat în urma corectării (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2011, dm, T-36/09, EU:T:2011:449, punctele 73 și 75) și care nu justifică anularea sau revocarea deciziei afectate de acestea [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2011, Ifemy's/OAPI – Dada & Co Kids (Dada & Co. kids), T-50/09, EU:T:2011:90, punctul 32] și ascultarea părților.

30 Justifică în schimb adoptarea unei decizii de revocare erorile care nu permit menținerea dispozitivului deciziei în discuție fără o nouă analiză care va fi efectuată ulterior de instanța care a adoptat decizia respectivă. Sunt vizate erorile care afectează repartizarea cheltuielilor de procedură [a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2009, Okalux/OAPI – Messe Düsseldorf (OKATECH), T-419/07, EU:T:2009:238, punctele 33 și 40], cele referitoare la dreptul de a fi ascultat (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 18 octombrie 2011, Coșuri și panere, T-53/10, EU:T:2011:601, punctele 37-39) sau cele privind obligația de motivare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 octombrie 2019, Repower/EUIPO, C-281/18 P, EU:C:2019:916, punctul 34).

31 Diferența dintre cazurile de rectificare și cazurile de revocare, precizată de jurisprudența pronunțată sub imperiul dispozițiilor aplicabile anterior, prezentată la punctele 29 și 30 de mai sus, nu a fost repusă în discuție ca urmare a modificării termenilor utilizați în cuprinsul dispozițiilor pertinente în speță.

32 Astfel, după cum a confirmat EUIPO în ședință, distincția dintre erorile care justifică o rectificare și erorile care justifică o revocare a fost menținută, iar înlocuirea expresiei „erori manifeste" cu „omisiuni manifeste" la articolul 102 din Regulamentul 2017/1001 se explică tocmai prin necesitatea de a menține distincția față de erorile menționate la articolul 103 din Regulamentul 2017/1001, denumite acum „erori manifeste", iar nu „erori de procedură evidente". Cu toate acestea, termenii utilizați în mai multe versiuni lingvistice ale articolului 102 din Regulamentul 2017/1001 (în special „oversights" în engleză, „Versehen" în germană, „sviste" în italiană sau „equivocaciones" în spaniolă), care trimit la „omisiuni", ca de altfel, în sens mai larg, și la „erori", trebuie considerat că EUIPO poate continua să corecteze anumite erori în temeiul articolului 102 din Regulamentul 2017/1001 fără a recurge la procedura de revocare reglementată de articolul 103 din Regulamentul 2017/1001. În ceea ce privește erorile care pot fi rectificate în temeiul articolului 102 din Regulamentul 2017/1001, din jurisprudența care a interpretat această nouă dispoziție [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 octombrie 2019, ZPC Flis/EUIPO – Aldi Einkauf (FLIS Happy Moreno choco), T-708/18, nepublicată, EU:T:2019:762, punctele 38-41, și Hotărârea din 24 octombrie 2019, ZPC Flis/EUIPO – Aldi Einkauf (Happy Moreno choco), T-498/18, EU:T:2019:763, punctele 37-40], reiese că rectificarea rămâne exclusă pentru erorile care afectează esența deciziei adoptate, precum cele care privesc lista produselor desemnate de marca anterioară, care implică o nouă apreciere a existenței unui risc de confuzie.

33 Rezultă că o eroare constatată într-o decizie poate fi rectificată, în aplicarea articolului 102 din Regulamentul 2017/1001, atunci când este vorba despre un element incongruent într-o decizie care, în rest, este coerentă și neambiguă, adică atunci când rezultă în mod evident că eroarea rezultă dintr-o omisiune sau dintr-un lapsus care trebuie corectat în mod vădit în sensul reținut, astfel încât nu ar putea fi de conceput niciun alt text decât cel rezultat în urma rectificării.

34 În speță, rectificarea a constat în înlăturarea unui punct din decizia atacată, punctul 80, pentru motivul, invocat de EUIPO, că era afectat de o inexactitate evidentă. Acest punct ar consta în reluarea eronată a celor menționate de camera de recurs într-un fragment precedent al deciziei atacate. Ar fi evident că, după cum reiese din cuprinsul punctelor 31-36 din decizia atacată, camera de recurs ar fi considerat că produsele în discuție erau doar similare, cel puțin într-un grad redus, astfel că constatarea de la punctul 80 din decizia atacată, potrivit căreia aceste produse erau identice, era rezultatul unei erori provenite dintr-o vădită lipsă de atenție.

35 Trebuie considerat în această privință că, având în vedere cele ce precedă (a se vedea punctele 32 și 33 de mai sus), împrejurarea că rectificarea a constat în speță nu în adăugarea unui punct care ar fi fost omis, ci în înlăturarea unui punct din decizia atacată, nu permite ca atare să se deducă faptul că rectificarea respectivă ar fi fost efectuată cu încălcarea articolului 102 din Regulamentul 2017/1001.

36 Trebuie considerat, pe de altă parte, că contradicția dintre analiza similitudinii produselor în discuție, care se încheie cu o constatare în sensul similitudinii, cel puțin într-un grad redus (punctele 6, 31, 36 și 38 din decizia atacată), și reluarea, în analiza globală a riscului de confuzie, a rezultatului comparației dintre produsele respective ca fiind întemeiat pe constatarea identității (punctul 80 din decizia atacată), soluționată prin înlăturarea acestei reluări, nu putea fi decât în acest sens.

37 Astfel, reiese clar din ultima teză a punctului înlăturat din decizia atacată, în special din termenii „[p]rodusele contestate au fost considerate”, că punctul respectiv urmărea să amintească analiza comparativă efectuată anterior. Rezultă că, în ceea ce privește reluarea rezultatului unei analize precedente în vederea aprecierii globale a riscului de confuzie implicând luarea în considerare a diverși factori, printre care similitudinea produselor [Hotărârea din 14 decembrie 2006, Mast-Jägermeister/OAPI – Licorera Zacapaneca (VENADO cu cadru și alții), T-81/03, T-82/03 și T-103/03, EU:T:2006:397, punctul 74; a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea din 29 septembrie 1998, Canon, C-39/97, EU:C:1998:442, punctul 17], această reluare trebuia în mod necesar să fie conformă cu analiza care este reluată și să indice astfel o similitudine cel puțin redusă în locul unei identități a produselor în cauză. Este evident că eroarea astfel săvârșită nu putea, prin urmare, să fie corectată decât în sensul analizei efectiv realizate de camera de recurs, stabilindu-se o similitudine a produselor, și nu putea fi corectată nici în acest sens, nici în cel al constatării unei identități a produselor respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2011, dm, T-36/09, EU:T:2011:449, punctul 75).

38 Caracterul evident al acestei erori este de altfel confirmat de împrejurarea că camera de recurs nu a aplicat jurisprudența referitoare la aprecierea riscului de confuzie în cazul identității produselor, amintită de asemenea la punctul 80 din decizia atacată, la punctele ulterioare din cadrul analizei globale a riscului de confuzie. Atestă acest fapt menționarea de către camera de recurs, la punctul 91 din decizia atacată, a complementarității produselor în discuție, în conformitate cu aprecierea similitudinii produselor respective de la punctele 31-38 din decizia atacată și în special de la punctele 32 și 33 din decizia respectivă.

39 Înlăturarea punctului 80 din decizia atacată se impunea astfel în mod evident, astfel că poate fi calificată drept rectificare a unei erori valabil efectuate în temeiul articolului 102 din Regulamentul 2017/1001.

40 Rezultă, pe de altă parte, că nu se poate reproșa camerei de recurs că nu a ascultat-o pe reclamantă anterior adoptării deciziei de rectificare, astfel cum susține aceasta în cadrul celui de al treilea motiv. Astfel, spre deosebire de articolul 103 din Regulamentul 2017/1001 referitor la procedura de revocare, care prevede că părțile sunt ascultate anterior adoptării unei decizii de revocare, articolul 102 din același regulament nu impune ca părțile la procedura în fața camerei de recurs să fie ascultate înainte de rectificare. De asemenea, ținând seama de aceste dispoziții speciale ale Regulamentului 2017/1001 care prevăd cazurile în care părțile trebuie să fie ascultate, nu își găsește aplicarea în speță articolul 94 alineatul (1) a doua teză din regulamentul menționat, care consacră, în cadrul dreptului mărcilor Uniunii Europene, principiul general de protecție a dreptului la apărare. Situația este aceasta cu atât mai mult cu cât rectificarea valabil efectuată în speță nu a modificat substanța deciziei atacate (a se vedea punctele 29 și 32 de mai sus) și nu justifica, prin urmare, ascultarea prealabilă a reclamantei.

41 Din același motiv al neafectării substanței deciziei atacate, trebuie înlăturată și susținerea privind atingerea adusă echității ca urmare a modificării conținutului material al deciziei atacate, în condițiile în care a fost introdusă o acțiune împotriva sa.

42 Din toate cele ce precedă rezultă că nimic nu permite să se considere că cuprinsul deciziei de rectificare este susceptibil să fi fost afectat de referirea eronată la „norma 53 EUTMIR” mai degrabă decât la articolul 102 din Regulamentul 2017/1001. În aceste împrejurări, anularea deciziei respective ca urmare a acestei erori ar fi lipsită de orice efect util, din moment ce decizia adoptată de camera de recurs în urma anulării ar fi adoptată în aceleași condiții și ar fi întemeiată pe aceleași elemente ca decizia anulată.

43 Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că eroarea camerei de recurs cu privire la temeiul juridic menționat nu justifică anularea deciziei de rectificare. Acțiunea formulată în cauza T-184/19 trebuie, prin urmare, să fie respinsă ca nefondată, fără a fi necesar a se statua asupra excepției de inadmisibilitate opuse de EUIPO acțiunii respective.

Cu privire la acțiunea din cauza T-724/18

44 În acțiunea formulată în cauza T-724/18, reclamanta invocă un motiv unic, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001, în susținerea cererii sale de anulare a deciziei atacate.

45 În măsura în care concluziile în anularea deciziei de rectificare au fost respinse (a se vedea punctul 43 de mai sus), trebuie examinată legalitatea deciziei atacate, astfel cum a fost rectificată. Prin urmare, obiecțiunea formulată în susținerea acestui motiv unic și îndreptată împotriva punctului 80 din decizia atacată, înlăturat prin decizia de rectificare, trebuie, în orice caz, să fie înlăturată, fără a fi necesar a se examina temeinicia ei.

46 Potrivit articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001, la opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când, din cauza identității sau a asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau a asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie pe teritoriul în care este protejată marca anterioară. Pe de altă parte, în temeiul articolului 8 alineatul (2) litera (a) punctul (i) din Regulamentul 2017/1001, mărci anterioare înseamnă mărcile înregistrate într-un stat membru a căror dată de depunere este anterioară cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene.

47 Potrivit unei jurisprudențe constante, constituie un risc de confuzie riscul ca publicul să creadă că produsele sau serviciile în cauză provin de la aceeași întreprindere sau de la întreprinderi legate din punct de vedere economic. Potrivit aceleiași jurisprudențe, riscul de confuzie trebuie apreciat în mod global, în funcție de percepția pe care o are publicul relevant asupra semnelor și a produselor sau serviciilor în discuție, și ținând seama de toți factorii pertinenți din cauză, în special de

interdependența dintre similitudinea semnelor și cea a produselor sau serviciilor desemnate [a se vedea Hotărârea din 9 iulie 2003, Laboratorios RTB/OAPI – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, EU:T:2003:199, punctele 30-33 și jurisprudența citată].

48 În vederea aplicării articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001, un risc de confuzie presupune în același timp o identitate sau o similitudine între mărcile aflate în conflict, precum și o identitate sau o similitudine între produsele sau serviciile pe care le desemnează acestea. Aceste condiții sunt cumulative [a se vedea Hotărârea din 22 ianuarie 2009, Commercy/OAPI – easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, EU:T:2009:14, punctul 42 și jurisprudența citată].

49 Percepția asupra mărcilor pe care o are consumatorul mediu al categoriei de produse sau servicii în cauză joacă un rol determinant în aprecierea globală a riscului de confuzie (a se vedea Hotărârea din 12 iunie 2007, OAPI/Shaker, C-334/05 P, EU:C:2007:333, punctul 35 și jurisprudența citată).

50 În speță, reclamanta nu contestă considerentul camerei de recurs potrivit căruia publicul relevant este compus din cadre medicale, precum și din pacienți, în calitate de consumatori finali, și dă dovadă de un nivel de atenție ridicat (punctele 19-21 din decizia atacată). Acest considerent trebuie validat, ținând seama în special de natura produselor în discuție [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2009, Trubion Pharmaceuticals/OAPI – Merck (TRUBION), T-412/08, nepublicată, EU:T:2009:507, punctul 28 și jurisprudența citată].

51 Reclamanta nu contestă nici definiția dată de camera de recurs teritoriului relevant pentru aprecierea riscului de confuzie din speță (punctele 20-24 din decizia atacată), și anume teritoriul Uniunii, amintindu-se că este suficient să existe un motiv relativ de refuz într-o parte a Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2006, VENADO cu cadru și alții, T-81/03, T-82/03 și T-103/03, EU:T:2006:397, punctul 76 și jurisprudența citată).

52 Reclamanta contestă, în schimb, aprecierea de către camera de recurs a similitudinii produselor vizate de mărcile în conflict.

53 Trebuie amintit în această privință că, în partea din decizia atacată consacrată comparării produselor (punctele 25-38 din decizia menționată), camera de recurs a considerat că produsele care fac parte din clasa 5 vizate de mărcile în conflict erau similare, cel puțin într-un grad redus (punctele 31, 36 și 38 din decizia atacată). Pentru a ajunge aici, ea s-a întemeiat pe împrejurările că destinațiile produselor în discuție se intersectau și că produsele respective erau adesea cumpărate de la farmacie, precum și pe posibila lor complementaritate. În special, produsele vizate ar urmări un obiectiv comparabil, acela de a ameliora silueta sau aspectul corporal sau, în toate cazurile, de a păstra un corp sănătos (punctele 32-34 din decizia atacată). Camera de recurs a subliniat de asemenea că diferențele dintre modurile de administrare sau dintre indicațiile terapeutice ale produselor nu erau suficiente pentru a exclude orice similitudine între produsele respective (punctul 35 din decizia atacată).

54 Trebuie amintit de asemenea că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a aprecia similitudinea dintre produsele sau serviciile în cauză, trebuie să se ia în considerare toți factorii pertinenți ce caracterizează raportul dintre acestea. Respectivii factori includ în special natura, destinația, utilizarea acestora, precum și caracterul lor concurent sau complementar. Se poate ține seama și de alți factori precum, de exemplu, canalele de distribuție pentru produsele respective [a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2007, El Corte Inglés/OAPI – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, EU:T:2007:219, punctul 37 și jurisprudența citată].

55 În speță, camera de recurs a reținut în esență trei factori de similitudine între produsele vizate de mărcile în conflict, și anume, *primo*, destinația lor comună, cea de a ameliora silueta sau aspectul corporal sau, în orice caz, de a păstra un corp sănătos, *secundo*, complementaritatea lor, și, *tertio*, cumpărarea lor frecventă de la farmacie.

56 Reclamanta nu contestă acest din urmă factor de similitudine, referitor la canalele de distribuție. Ea critică, în schimb, ceilalți doi factori de similitudine reținuți, atât în ceea ce privește aprecierea lor intrinsecă, cât și în ceea ce privește aptitudinea lor globală, considerați împreună cu factorul canalelor de distribuție în caracterizarea unei similitudini între produsele în discuție, ținând seama în special de diferențele privind natura, indicația terapeutică și modul de administrare dintre produsele respective.

57 Reclamanta reproșează astfel, *primo*, camerei de recurs că a acordat o importanță excesivă destinației produselor în cauză, care ar fi fost în plus analizată în mod eronat, la un nivel de abstracție prea înalt.

58 În această privință, trebuie arătat mai întâi că reclamanta nu contestă ca atare că suplimentele alimentare, nutritive, dietetice și de vitamine, vizate de marca solicitată, și cremele pentru uz medical desemnate de marca anterioară urmăresc același obiectiv de ameliorare a siluetei sau a aspectului corporal sau, în orice caz, de păstrare a unui corp sănătos (punctul 32 din decizia atacată).

59 Trebuie constatat, în continuare, că tratarea problemelor de sănătate umană, nu atât de restrânsă ca destinația menționată la punctul 58 de mai sus, a fost considerată o finalitate sau o destinație comună care a putut fi luată în considerare în mod valabil în raport cu similitudinea produselor din clasa 5 [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 octombrie 2006, Armour Pharmaceutical/OAPI – Teva Pharmaceutical Industries (GALZIN), T-483/04, EU:T:2006:323, punctul 70, și Hotărârea din 2 decembrie 2014, Boehringer Ingelheim Pharma/OAPI – Nepentes Pharma (Momarid), T-75/13, nepublicată, EU:T:2014:1017, punctele 58 și 59].

60 Se poate adăuga că, chiar presupunând că jurisprudența referitoare la specificitatea medicamentelor și la importanța decisivă a luării în considerare a destinației lor speciale exprimate prin indicația lor terapeutică, de altfel amintită de camera de recurs (punctul 28 din decizia atacată), este aplicabilă în speță, în condițiile în care reclamanta susține că produsele vizate de marca solicitată nu sunt produse farmaceutice, ea nu poate repune în discuție constatarea unei similitudini cel puțin reduse între produsele în discuție, atât timp cât ceilalți factori de similitudine sunt întruniți.

61 Desigur, din această jurisprudență reiese că, pentru a aprecia în mod corect similitudinea dintre medicamente, care formează o categorie foarte vastă care cuprinde produse ce pot fi diferite, este necesar să se ia în considerare finalitatea și destinația specială a unui produs terapeutic, care este exprimată prin indicația sa terapeutică [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2010, Novartis/OAPI – Sanochemia Pharmazeutika (TOLPOSAN), T-331/09, EU:T:2010:520, punctele 35-37 și jurisprudența citată].

62 Cu toate acestea, diferența referitoare la indicația terapeutică sau la destinația specială a produselor nu este suficientă pentru a împiedica constatarea similitudinii lor și permite validarea constatării unei similitudini cel puțin reduse atât timp cât ceilalți factori de similitudine sunt întruniți [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 octombrie 2006, GALZIN, T-483/04, EU:T:2006:323, punctele 70 și 71, Hotărârea din 11 noiembrie 2009, Bayer Healthcare/OHMI – Uriach-Aquilea OTC (CITRACAL), T-277/08, nepublicată, EU:T:2009:433, punctele 44 și 45, și Hotărârea din 2 decembrie 2014, Momarid, T-75/13, nepublicată, EU:T:2014:1017, punctul 66].

63 Situația din speță se prezintă astfel cu atât mai mult cu cât camera de recurs a considerat, fără a săvârși vreo eroare, că produsele vizate de mărcile în conflict aveau în comun mai multe destinații specifice.

64 Astfel, camera de recurs a arătat în mod corect, mai întâi, fără a fi contrazisă de reclamantă, că este un fapt curent că suplimentele ce conțin betacaroten sunt luate înaintea expunerii la soare pentru a pregăti pielea, pentru a o proteja de îmbătrânirea cauzată de razele ultraviolete și pentru a favoriza o bronzare sănătoasă, tot așa cum în același scop sunt aplicate cremele solare (punctul 32 din decizia atacată). Ea a constatat astfel în esență existența unei destinații specifice comune produselor vizate de mărcile în conflict, aceea de a proteja și de a înfrumuseța pielea la expunerea la soare.

65 Camera de recurs a arătat apoi, fără ca acest aspect să fie repus în discuție în mod valabil de reclamantă, că consumatorii cumpărau anumite creme desemnate de marca anterioară și anumite suplimente de vitamine vizate de marca solicitată pentru a elimina sau a reduce celulita (punctul 32 din decizia atacată) și că, având în vedere acest fapt, produsele respective aveau aceeași finalitate specifică.

66 Astfel, reclamanta se limitează să susțină că ar fi inexact și nedovedit că suplimentele de vitamine vizate de marca solicitată ar putea ajuta la reducerea sau la eliminarea retenției de apă și că aceasta din urmă ar fi una dintre principalele cauze ale celulitei. Or, astfel cum reiese din aceiași termeni ai deciziei atacate, acest obiectiv urmărit prin cumpărarea suplimentelor de vitamine a fost considerat de camera de recurs drept fapt notoriu, care nu este necesar să fie demonstrat [a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 februarie 2017, Antrax It/EUIPO – Vasco Group (Termosifoane pentru radiatoare), T-828/14 și T-829/14, EU:T:2017:87, punctul 90 și jurisprudența citată] și că revine reclamantei sarcina de a-l repune în discuție demonstrând că acest fapt notoriu a fost calificat în mod eronat de camera de recurs [a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 decembrie 2012, A. Loacker/OAPI – Editrice Quadratum (QUADRATUM), T-42/09, nepublicată, EU:T:2012:658, punctul 73, și Hotărârea din 23 ianuarie 2014, Sunrider/OAPI – Nannerl (SUN FRESH), T-221/12, nepublicată, EU:T:2014:25, punctul 77].

67 Cu toate acestea, în speță, reclamanta se limitează să conteste nu obiectivul combaterii celulitei urmărit de anumite suplimente de vitamine, ca atare, ci realitatea științifică a efectelor suplimentelor respective asupra retenției de apă și a celulitei, în plus fără a susține această contestare. Se poate arăta de asemenea că articolele provenind de pe site-uri internet specializate în domeniul sănătății și al calității vieții, prezentate de intervenientă în anexa la memoriul în răspuns, încurajează consumul anumitor vitamine pentru reducerea celulitei și, astfel, atestă că suplimentele de vitamine pot avea acest obiectiv. Contrar celor arătate de reclamantă în ședință, articolele respective nu pot fi declarate inadmisibile, în condițiile în care au fost prezentate în cadrul procedurii de față pentru a susține inexactitatea unui fapt notoriu luat în considerare de EUIPO (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2011, LG Electronics/OAPI, C-88/11 P, nepublicată, EU:C:2011:727, punctul 29).

68 În sfârșit, camera de recurs a arătat în mod întemeiat că produsele vizate de marca solicitată, în special suplimentele de vitamine, urmăreau să redea sau să păstreze un aspect sănătos și să facă tenul strălucitor (punctul 32 din decizia atacată), iar cremele desemnate de marca anterioară urmăreau reducerea sau împiedicarea iritațiilor pielii, precum și a roșeții și a coșurilor care dăunează aspectului fizic al utilizatorului (punctul 34 din decizia atacată), astfel că produsele în discuție urmăreau acest obiectiv comun de îngrijire și de înfrumusețare a pieii. Așadar, contrar celor sugerate de reclamantă, concluzia privind obiectivul respectiv nu a fost dedusă din simpla constatare referitoare la creme a mărcii anterioare, ci a fost dedusă în temeiul unor constatări referitoare la cele două tipuri de produse vizate de mărcile în conflict. Pe de altă parte, contrar celor susținute tot de reclamantă, în măsura în care camera de recurs a relevat în speță existența mai multor destinații specifice, pe lângă destinația generală amintită la punctul 58 de mai sus, nu este necesar ca fiecare dintre destinațiile specifice în discuție să caracterizeze ansamblul produselor acoperite de marca solicitată pentru a stabili similitudinea cel puțin redusă dintre aceste produse și cele desemnate de marca anterioară. Nu contează astfel dacă „băuturile îmbogățite din punct de vedere nutritiv pentru uz dietetic” desemnate de cererea de înregistrare a mărcii nu urmăresc reducerea iritațiilor pielii.

69 Reclamanta reproșează, *secundo*, camerei de recurs că a considerat că produsele vizate era complementare, deși unele nu ar fi nici indispensabile, nici importante pentru utilizarea celorlalte, și că a acordat o importanță excesivă aprecierii acestei complementarități în analiza globală a riscului de confuzie (punctele 33 și 91 din decizia atacată).

70 Reiese din jurisprudență că sunt complementare produsele între care există o strânsă legătură, în sensul că unul este indispensabil sau important pentru utilizarea celuilalt, astfel că consumatorii pot crede că responsabilitatea pentru aceste produse revine aceleiași întreprinderi [Hotărârea din 1 martie 2005, Sergio Rossi/OAPI – Sissi Rossi (SISSI ROSSI), T-169/03, EU:T:2005:72, punctul 60, și Hotărârea din 22 ianuarie 2009, easyHotel, T-316/07, EU:T:2009:14, punctul 57].

71 În aplicarea definiției jurisprudențiale a factorului de complementaritate menționate la punctul 70 de mai sus, trebuie desigur să se considere că suplimentele alimentare, nutritive și de vitamine vizate de marca solicitată și cremele desemnate de marca anterioară nu sunt complementare, în sensul că unele ar fi indispensabile sau importante pentru utilizarea celorlalte.

72 Cu toate acestea, reiese de asemenea din jurisprudență că, chiar fără a atinge un asemenea grad de complementaritate, împrejurarea că niște produse pot fi utilizate împreună poate fi luată în considerare pentru aprecierea similitudinii produselor respective, cu precizarea că această posibilitate de utilizare comună nu este reținută ca atestând complementaritatea produselor în discuție, ci este în general considerată revelatoare pentru factorul de similitudine referitor la publicul relevant vizat sau confortantă pentru cel referitor la destinația produselor [a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2008, Boston Scientific/OAPI – Terumo (CAPIO), T-325/06, nepublicată, EU:T:2008:338, punctele 83-85, și Hotărârea din 15 decembrie 2009, TRUBION, T-412/08, nepublicată, EU:T:2009:507, punctul 32].

73 De altfel, în cadrul considerațiilor sale referitoare la destinația produselor în discuție (punctul 32 din decizia atacată), camera de recurs a menționat complementaritatea dintre anumite suplimente de vitamine desemnate de marca solicitată și cremele solare desemnate de marca anterioară și a indicat, în legătură cu constatarea sa referitoare la vânzarea produselor respective în farmacii, o posibilă complementaritate între produsele vizate de mărcile în conflict (punctul 33 din decizi atacată).

74 Rezultă că mențiunea privind „complementaritatea produselor” de la punctul 91 din decizia atacată trebuie înțeleasă tot în sens general, adică în legătură cu ceilalți factori de similitudine reținuți, și chiar ca făcând referire la acești factori, iar nu în sensul strict amintit la punctul 70 de mai sus. Astfel, această mențiune nu reprezintă decât reluarea, în partea finală a analizei privind riscul de confuzie, a aprecierilor prealabile referitoare la similitudinea produselor. Prin urmare, chiar dacă este regretabil că camera de recurs nu a utilizat sub acest aspect o terminologie mai precisă, nu i se poate reproșa că a acordat o importanță prea mare criteriului complementarității înțeles în sens strict și că aprecierea sa globală privind riscul de confuzie a fost afectată de erori, ca urmare a unei aprecieri eronate a acestui criteriu.

75 Rezultă din cele ce precedă că în mod întemeiat camera de recurs a reținut ca factori de similitudine a produselor în discuție destinația lor generală, precum și mai multe destinații specifice, posibila lor utilizare comună și identitatea canalelor lor de distribuție, acest din urmă factor fiind conform cu jurisprudența [a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 noiembrie 2015, Bionecs/OHMI – Fidia farmaceutici (BIONECS), T-262/14, nepublicată, EU:T:2015:888, punctul 31] și nefiind de altfel contestat de reclamantă (a se vedea punctul 56 de mai sus).

76 Reclamanta reproșează camerei de recurs, *tertio*, că a dedus din acești factori existența unei similitudini între produsele vizate de mărcile în conflict, acordând o importanță excesivă obiectivului urmărit de produsele în discuție și neluând în considerare în mod suficient diferența privind natura și modul de administrare a produselor respective (punctele 32 și 35 din decizia atacată).

77 Trebuie subliniat în această privință mai întâi că camera de recurs a dedus din ansamblul acestor factori de similitudine nu o similitudine ridicată sau medie, ci o similitudine a produselor în discuție cel puțin redusă.

78 Trebuie arătat, în continuare, că din jurisprudența pronunțată în împrejurări similare celor din speță, caracterizate printr-o destinație comună a produselor, o posibilitate de utilizare comună și canale de distribuție identice, reiese că asemenea factori de similitudine sunt suficienți pentru a stabili o similitudine a produselor în cauză [a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2008, CAPIO, T-325/06, nepublicată, EU:T:2008:338, punctul 87, Hotărârea din 15 decembrie 2009, TRUBION, T-412/08, nepublicată, EU:T:2009:507, punctul 32, și Hotărârea din 28 septembrie 2016, LLR-G 5/EUIPO – Glycan Finance (SILICIUM ORGANIQUE G5 LLR-G5), T-539/15, nepublicată, EU:T:2016:571, punctul 32]. Pe de altă parte, s-a considerat că nu repune în discuție o asemenea similitudine faptul că produsele în discuție sunt administrate în mod diferit [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 noiembrie 2005, Biofarma/OAPI – Bausch & Lomb Pharmaceuticals (ALREX), T-154/03, EU:T:2005:401, punctul 50]. În special, în ipoteza unor produse similare cu produsele vizate de mărcile în conflict, întrucât erau în discuție suplimente alimentare și „unguente curative”, care pot fi asimilate cremelor de uz medical, Tribunalul a statuat că produsele respective erau similare în pofida modului lor de administrare diferit, unguentele fiind aplicate pe răni și pe plăgi în timp ce suplimentele alimentare erau destinate ingerării (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 noiembrie 2009, CITRACAL, T-277/08, nepublicată, EU:T:2009:433, punctele 43-45). Contrar celor pretinse de reclamantă în ședință, nu repune în discuție pertinența acestei hotărâri pentru aprecierea speței împrejurarea că aceasta a fost pronunțată înainte de Hotărârea din 19 iunie 2012, Chartered Institute of Patent Attorneys (C-307/10, EU:C:2012:361), și de jurisprudența care a urmat. Astfel, în această hotărâre, Curtea a consacrat cerința identificării cu suficientă claritate și precizie a produselor sau serviciilor a căror protecție era solicitată, dar nu s-a pronunțat asupra criteriilor de apreciere a similitudinii produselor sau serviciilor respective.

79 Trebuie adăugat, în sfârșit, că diferența susținută, privind natura produselor vizate de mărcile în conflict, cele desemnate de marca anterioară fiind prezentate ca fiind de natură farmaceutică, având în vedere mențiunea „pentru uz medical”, în timp ce acelea vizate de marca solicitată nu ar fi produse farmaceutice, nu este susceptibilă să repună în discuție considerațiile sus-menționate referitoare la similitudinea produselor respective. Reiese astfel din Hotărârea din 10 septembrie 2008, CAPIO (T-325/06, nepublicată, EU:T:2008:338), din Hotărârea din 15 decembrie 2009, TRUBION (T-412/08, nepublicată, EU:T:2009:507), și din Hotărârea din 28 septembrie 2016, SILICIUM ORGANIQUE G5 LLR-G5 (T-539/15, nepublicată, EU:T:2016:571), amintite la punctul 78 de mai sus, că produsele în cauză au fost considerate similare în pofida naturii lor diferite. De asemenea, deși similitudinea constatată în Hotărârea din 11 noiembrie 2009, CITRACAL (T-277/08, nepublicată, EU:T:2009:433), a avut desigur la bază produse de aceeași natură, și anume produse farmaceutice, ea nu a fost calificată drept „cel puțin redusă”, o asemenea calificare putând fi justificată în prezentul litigiu tocmai de diferența de natură, farmaceutică sau nu, dintre produsele în discuție.

80 Rezultă că, deși camera de recurs ar fi calificat în mod eronat produsele vizate de marca solicitată drept produse farmaceutice și ar fi subliniat în mod nepertinent natura „tot mai farmaceutică” a produselor desemnate de marca anterioară, asemenea erori nu pot repune în discuție concluzia camerei de recurs care reține o similitudine cel puțin redusă între aceste produse. Situația este aceasta cu atât mai mult cu cât, astfel cum a subliniat intervenienta, este un fapt curent că anumite componente, care țin de natura produselor, și în special anumite principii active conținute în suplimentele alimentare, nutritive și de vitamine, precum și în creme, sunt identice.

81 Rezultă din cele ce precedă că camera de recurs a putut considera în mod justificat că produsele vizate de mărcile în conflict erau similare, cel puțin în grad redus.

82 În consecință, camera de recurs a stabilit de asemenea în mod întemeiat existența unui risc de confuzie.

83 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, aprecierea globală a riscului de confuzie implică o anumită interdependență între factorii luați în considerare și în special între similitudinea mărcilor și cea a produselor sau serviciilor desemnate. Astfel, un grad redus de similitudine între

produsele sau serviciile desemnate poate fi compensat printr-un grad ridicat de similitudine între mărci și invers [Hotărârea din 29 septembrie 1998, Canon, C-39/97, EU:C:1998:442, punctul 17, și Hotărârea din 14 decembrie 2006, VENADO cu cadru și alții, T-81/03, T-82/03 și T-103/03, EU:T:2006:397, punctul 74].

84 Or, în speță, camera de recurs a amintit în mod pertinent că inclusiv un public care dă dovadă de un nivel de atenție ridicat nu are decât rar posibilitatea de a efectua o comparație directă a diferitor mărci și trebuie să aibă încredere în imaginea imperfectă pe care a păstrat-o despre acestea în memorie (punctul 82 din decizia atacată). Ea a arătat de asemenea, fără a fi contrazisă de reclamantă, că cunoștințele pacienților, care fac parte din publicul relevant din speță, nu sunt cele ale profesioniștilor din sector (punctul 83 din decizia atacată). Pe de altă parte, camera de recurs a reținut în mod valabil, având în vedere coincidența dintre elementul verbal distinctiv al mărcii solicitate și singurul element verbal din compunerea mărcii anterioare, „aurea”, existența unei similitudini vizuale cel puțin medii (punctul 63 din decizia atacată), a unei similitudini fonetice cel puțin medii, chiar ridicate (punctul 68 din decizia atacată), și a unei similitudini conceptuale cel puțin reduse pentru consumatorii de limbă latină care vor înțelege că „aurea” se referă la „aur” sau la „auriu” (punctul 73 din decizia atacată), aprecieri de altfel necontestate de reclamantă. Camera de recurs a subliniat de asemenea, în mod întemeiat, că publicul relevant era confruntat cu mărcile în conflict „atât în mod vizual, cât și în mod fonetic” pentru a deduce ponderea mai mare care trebuia atribuită similitudinii vizuale sau fonetice în analiza globală a riscului de confuzie (punctele 87-89 din decizia atacată). Ea a mai arătat, de asemenea fără a fi contestată, că marca anterioară avea un caracter distinctiv intrinsec normal (punctul 78 din decizia atacată).

85 Prin urmare, camera de recurs a putut aprecia în mod întemeiat la punctele 91 și 92 din decizia atacată, în aplicarea jurisprudenței amintite la punctul 83 de mai sus, că gradul de similitudine dintre produsele desemnate de mărcile în conflict, cel puțin redus, era compensat cu un grad de similitudine vizuală, cel puțin mediu, și de similitudine fonetică, cel puțin mediu, chiar ridicat, între semnele în conflict, pentru a deduce din acestea că era ușor de conceput ca consumatorii să asocieze semnele respective crezând că este vorba despre submărci provenind de la aceeași întreprindere și, astfel, că exista un risc de confuzie [a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 septembrie 2010, Market Watch/OAPI – Ares Trading (Seroslim), T-201/08, nepublicată, EU:T:2010:408, punctul 49].

86 Cu titlu suplimentar, rezultă că, deși camera de recurs nu ar fi rectificat în mod valabil decizia atacată, obiecțiunea privind punctul 80 din decizia atacată, înlăturat prin decizia de rectificare, ar fi putut să fie înlăturată.

87 Trebuie amintit că, prin intermediul acestei obiecțiuni, reclamanta reproșează camerei de recurs că a afirmat în mod eronat, la punctul 80 din decizia atacată, că produsele în discuție erau identice, în condițiile în care ar fi invocat, la mai multe puncte precedente (punctele 6, 31, 36 și 38 din decizia atacată), o simplă constatare a similitudinii, cel puțin redusă, a produselor respective. O asemenea eroare fundamentală ar vicia întreaga analiză a riscului de confuzie, de vreme ce constatarea unei identități a produselor ar implica-o pe cea a unei diferențe importante între semne pentru evitarea riscului de confuzie.

88 Or, chiar dacă camera de recurs ar fi concluzionat în mod eronat existența unei identități între produsele în discuție în condițiile în care doar o similitudine redusă rezulta din compararea produselor respective, o asemenea concluzie eronată nu ar vicia analiza riscului de confuzie. Astfel, din cele ce precedă rezultă că nu doar camera de recurs a considerat în mod întemeiat că produsele în cauză erau similare, cel puțin în grad redus (a se vedea punctul 81 de mai sus), ci doar că o asemenea constatare privind similitudinea produselor i-a permis în mod valabil să stabilească existența unui risc de confuzie în speță (a se vedea punctul 85 de mai sus).

89 Această obiecție invocată în susținerea motivului întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001 trebuie, așadar, să fie în orice caz înlăturată, la fel cum trebuie să fie, prin urmare, acest motiv unic invocat de reclamantă.

90 În consecință, este necesar să se respingă și acțiunea formulată în cauza T-724/18.

Cu privire la cheltuielile de judecată

91 Potrivit articolului 134 din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 135 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate, în măsura impusă de echitate, să decidă ca o parte care cade în pretenții să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, doar o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte sau chiar să decidă ca ea să nu fie obligată la plata acestora.

92 În speță, EUIPO a căzut în pretenții și atât reclamanta, cât și intervenienta au solicitat obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată.

93 Totuși, reclamanta nu ar fi fost nevoită să invoce obiecțiunea îndreptată împotriva punctului 80 din decizia atacată, nici anumite argumente formulate în susținerea celorlalte obiecțiuni, nici să introducă acțiunea împotriva deciziei de rectificare dacă camera de recurs ar fi redactat mai clar și mai riguros motivele deciziei atacate. În aceste condiții, este necesar ca reclamanta și EUIPO să fie obligate, fiecare, la plata propriilor cheltuieli de judecată.

94 Pe de altă parte, este necesar, în aplicarea articolului 138 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, ca intervenienta să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Conexează cauzele T-724/18 și T-184/19 în vederea pronunțării hotărârii.

2) Respinge acțiunile.

3) Aurea Biolabs Pte Ltd, Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) și Avizel SA suportă propriile cheltuieli de judecată.

Gervasoni Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 28 mai 2020.

Semnături